

Bier: het enige dat telt

woensdag 4 oktober 2006 om 15:22

Van de Frisse heet de nieuwste voorstelling van *Growing up in Public*. In het studentenhuis van Jozias van Aartsen, Lont en Hermans leren de aanstaande politici de mores voor de toekomst. Het studentenhuis als metafoor voor het nieuwe Europa. Intussen is bier het enige dat telt.

Voeten die de groentijd overleven gaan een makkelijke tijd tegemoet. Al zullen zij hun plek en functie binnen dispuut en studentenhuis nog moeten krijgen, bevechten en behouden. Het stuk Van de Frisse gaat hierover en maakt het studentenhuis metafoor voor het nieuwe Europa. In de hoofdrol politici Hermans, Lont en Van Aartsen. In het huis woont ook 'Het Matras': een meisje dat steeds geneukt wil worden. Jiskefet-ingrediënten, maar dan anders.

' Een persiflage op de politici en hun jonge jaren is Van de Frisse niet. Dat vonden ook de bezoekers van de try-outs op Oerol deze zomer. „Gelukkig maar”, zegt regisseur Jeroen Kriek. Hij wil namelijk ook heel iets anders laten zien, met veel humor weliswaar maar toch. „Het gaat mij erom te laten zien wat het betekent om in een studentenhuis te wonen. Onze politici hebben allemaal wel meegemaakt. Zo'n huis is een kweekvijver voor het latere leven. Hier worden normen en waarden bijgebracht en wordt de basis gelegd voor de manier van denken voor het

latere debat."

En dat gegeven past precies bij Kriek. "Hij valt voor figuren die leiders zijn of worden, ondanks zichzelf. Voor mensen die met een missie worden opgezadeld en waar veel anderen dan achteraan lopen. Leiders zijn vaak dragers van idealen en idealen zeggen veel over de tijdgeest", zegt auteur en regisseur Daphne de Bruin over Kriek. En dát is nog steeds zo.

De studentenpolitici in Van de Frisse drinken bier en debatteren over Nederland en de rest van de wereld. Ze krijgen te maken met internationalisering en hebben niet echt ruimte voor een Duitser en een Belg in huis. Mohammed van beneden is goed voor rotklusjes. „Ze handelen vanuit stokoude vooroordelen, traditie en intolerantie", aldus Kriek. „Hoe wil je dan goed meedraaien in de EU, als dat daar al zo is?"

Een bezoeker gaf hem het compliment: „Als je de voorstelling ziet, realiseer je je pas hoe bot wij Nederlanders zijn." Iemand anders vroeg hoe hij aan al die informatie gekomen was. Zo herkenbaar was alles.

En dat is wat Kriek beoogt: „Het gaat mij om het groepsproces. De hiërarchie van huisoudste en huisjongste, de vooroordelen, de pikorde, de traditie. En de sport om te overleven. Vooral via het debat."

Op de vraag wat daar zo interessant aan is, antwoordt Kriek: „Je wéét dat de echte Van Aartsens waarschijnlijk ook kotsend in een bad hebben gelegen. Je weet, met andere woorden, dat de echte politici niet onderdoen in ranzigheid voor dit clubje op het toneel. Dat vind ik ongelooflijk fascinerend. Er schuilt een zekere slechtheid in het leven van deze studenten. In het debat dwingen ze elkaar tot het uiterste. Ze zijn provocerend. Tegelijkertijd is het belangrijkste dat er in de wereld bestaat gewoon bier."

En als het even tegenzit, mag dat de pret niet drukken, leert de voorstelling. Kriek: „Er is onder deze mensen een vanzelfsprekendheid dat er een carrière zal volgen. Sommigen zullen aan de leiding van het land deelnemen. Ze hebben wel hun problemen, maar gaan daar veel losser mee om."

Hij vervolgt: „Dat zelfvertrouwen heeft een ontzettende kracht. 'Ik ga nu even aan het bier, dat leven komt wel goed.' Wetend dat dat écht zo is. Er is slechts een bepaalde laag van de samenleving die zich dat kan permitteren."